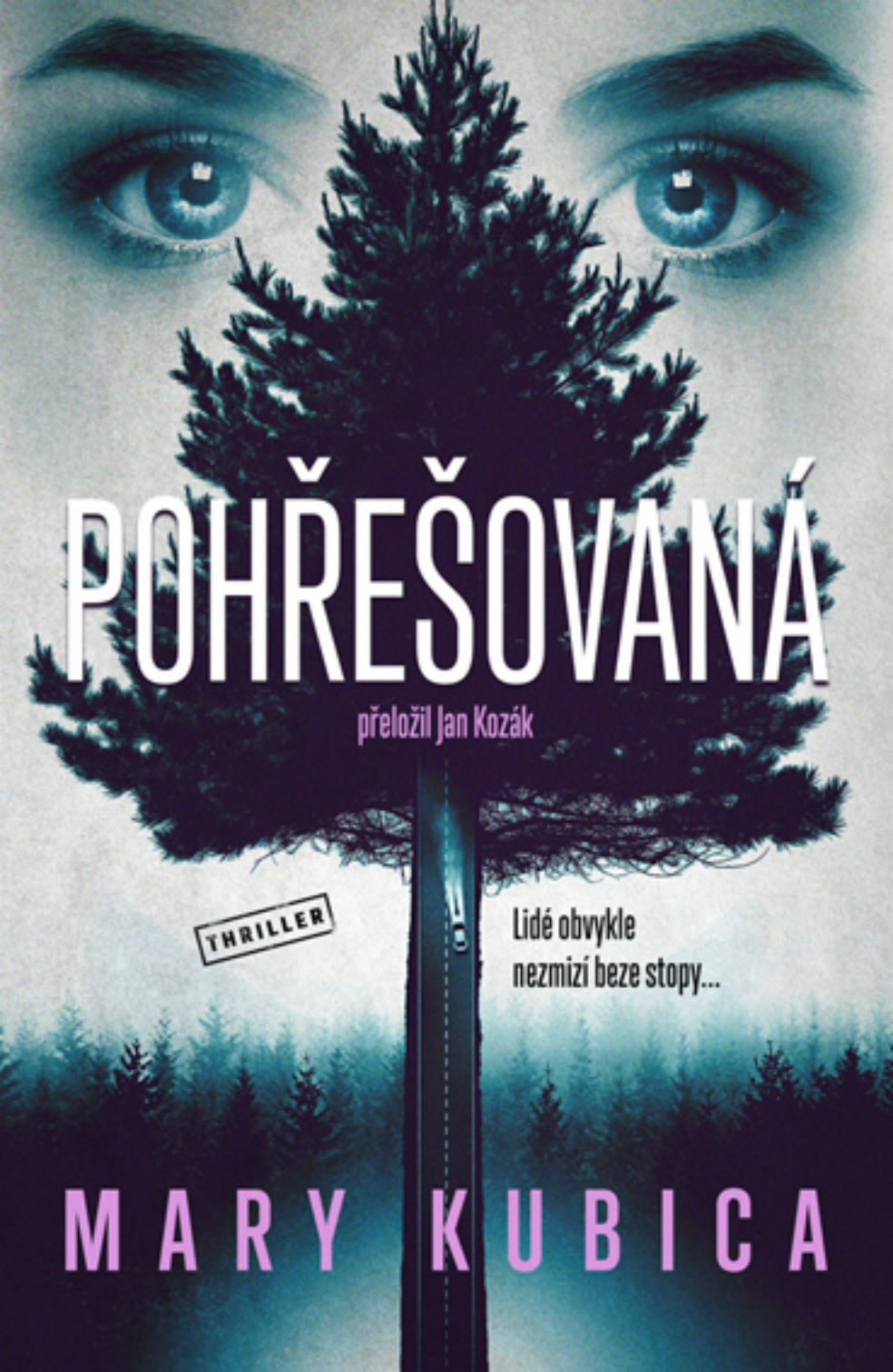

POHŘŠOVANÁ

přeložil Jan Kozák

THRILLER

Lidé obvykle
nezmizí beze stopy...

MARY KUBICA

POHŘEŠOVANÁ

Copyright © 2021 by Mary Kyrychenko

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6764-9 (pdf)

MARY KUBICA

POHŘEŠOVANÁ

přeložil Jan Kozák

VENDETA

Věnuji Addison a Aidanovi

PROLOG

PŘED 11 LETY

Na límci košile má šmouhu od rtěnky. Ona ji vidí. Nic na to neřekne. Místo toho jen stojí a pohupuje plačícím dítětem nahoru a dolů, jako když jehla šicího stroje propichuje látku. Poslouchá jeho trapné lži, jeho stále stejné, chladné *Promiň, že jdu pozdě*, které odříkává skoro každý večer. Zřejmě má těch výmluv nashromážděný celý arzenál a střídavě je používá: zácpa na dálnici, kolega, který měl potíže s autem, zásek na telefonu s nějakým rozzuřeným pojištěncem, kterému neproplatili požár domu kvůli nedostatečné dokumentaci škod. Čím konkrétnější je, tím si je ona jistější jeho zradou. Přesto nic neřekne. Když na něj zatlačí, naštve se. Obrátí to vždycky proti ní. *Jsem snad podle tebe lhář?* Z toho důvodu to nechá být. A také proto, že kdyby z té rtěnky dělala velkou vědu, měřila by dvojnásobným metrem.

„To je v pořádku,“ řekne a spustí oči ze rtěnky.

Povečeří spolu. Dívají se na televizi.

Později večer uloží malou do postele a na poslední chvíli ji nakrmí, aby se neprobudila hladová, zatímco bude pryč.

Jemu řekne, že si jde zaběhat. „Ted?“ zeptá se. Po desáté hodině vyjde z ložnice v běžeckém oblečení a botách.

„A proč ne?“ nadhodí.

Dívá se na ni příliš dlouho a jeho výraz je nejasný. „Když lidi dělají takovýchle blbosti, vždycky skončí mrtví.“

Neví, co si má o jeho slovech myslet, zda tím míní běhání o samotě pozdě v noci, nebo podvádění manžela. Sama sebe přesvědčuje, že jde o to první.

Polkne. Její sliny jsou husté. Na tohle se těšila celý den. Je rozhodnutá. „Kdy jindy mám jít?“

Celý den je doma sama s jejím dítětem. Nemá na sebe čas.

Pokrčí rameny. „Jak chceš.“ Zvedne se z pohovky a protáhne se. Jde si lehnout.

Vyjde předními dveřmi a nechá je odemčené, aby nemusela nosit klíče. Uběhne jen kousek podél prvního bloku, takže pokud se dívá z okna ložnice, uvidí ji.

Na rohu se zastaví a pošle zprávu: Jsem na cestě.

Odpověď: Budu čekat.

Vymaže konverzaci z telefonu. Je stejně průhledná jako její manžel? Je to, co dělá, stejně zřejmé jako rtěnka na jeho košili? Ona si to nemyslí. Její manžel je horkokrevný. Kdyby jenom náznakem tušil, že se plíží ven, aby si to rozdala s nějakým chlapem v jeho zaparkovaném autě na Čtvrté avenúe, kde ulice končí třicet metrů za posledním domem jako slepá, už by z ní dávno vymlátil duši.

Jde po ulici. Noc je tichá. Je to jediná denní doba, na kterou se těší. Dychtivě očekává chlapa, kterého sotva zná a který jí na chvíli dopřeje, aby se cítila dobře.

Není to první muž, se kterým svého manžela podvedla. A nebude ani poslední.

Po narození dítěte se snažila přestat, chtěla být věrná, ale nestálo to za tu námahu.

Tenhle chlápek říká, že se jmenuje Sam. Neví jistě, jestli tomu má věřit. Už několik měsíců se s ním občas schází, kdykoli on nebo ona dostanou chuť. Seznámila se s ním, když

byla zrovna těhotná. Některé chlapy to vzrušuje. Díky němu se cítila sexy, i když měla kila navíc. Tohle teda rozhodně nemohla říct o svém manželovi.

Stejně jako ona je vdaná, je i Sam ženatý. A není to jediný muž, se kterým se stýká bokem.

Za tu dobu, co byli několikrát spolu, si „Sam“ vždycky sundal prsten a nechal ho na palubní desce, jako by tím snad chtěl zmírnit to, co provádí. Ona tohle nedělá. Není z těch, kteří by se cítili provinile. Ubezpečuje se, že za to, jak se chová, může její manžel. Odplata je spravedlivá.

Obloha září hvězdami. Chvíli se na ně dívá a najde Venuši. Noc je chladná, na rukou jí naskočí husí kůže. Myslí na jeho auto, na to, jak bude vyhráté, až do něj nastoupí.

Dívá se na hvězdy, když vtom zaslechne, že se k ní zezadu něco blíží. Otočí se, očima prohledává ulici, ale její pohled ve tmě vidí jen prázdno. Přičítá ten zvuk nějakému divokému zvířeti, které se přehrabuje v odpadcích, ovšem úplně přesvědčená o tom není. Obrátí se zase zpět, kráčí dál, přičemž zrychlí tempo. Není žádná bázlivka, ale začne přemýšlet o tom, co by bylo, kdyby... Co když ji manžel sleduje, co když jí je v patách, co když o tom ví?

Přesvědčuje samu sebe, že neví. Nemůže to vědět. Je přece velmi dobrá lhářka; naučila se, jak mlčet.

Ale co když to ví jeho manželka?

Neví jistě, co „Sam“ říká své ženě, když odchází. O takových věcech spolu nemluví. Vůbec toho spolu moc nenamluví, až na pár úvodních slov, kterými vše odstartují.

Vypadáš krásně.

Na tohle jsem čekala celý den.

Nejsou zamilovaní. Žádný z nich svého partnera v dohledné době neopustí. Nic takového se neděje. Pro ni je to taková forma úniku, uvolnění, pomsty.

Ozve se další zvuk. Otočí se a znovu se podívá – tentokrát opravdu vyděšeně –, ale nic nenachází. Je nervózní. Nemůže se zbavit pocitu, že se na ni někdo dívá.

Rozběhne se, avšak po chvilce zakopne, přišlápne si rozvázanou tkaničku. Je neohrabaná a nervózní, už chce být v autě s ním, a ne sama na ulici. Ulice je tmavá, na její vkus až příliš tmavá.

Koutkem oka zaznamená pohyb. Je tam něco? Je tam *někdo*? Zeptá se: „Kdo je tam?“

Noc je tichá. Nikdo nepromluví.

Snaží se rozptýlit myšlenkami na něj, na jeho teplé, jemné ruce, které ji drží.

Sehne se, aby si zavázala botu. Zezadu se ozve další zvuk. Podívá se za sebe a na obzoru se tentokrát vynoří světla auta, které jede příliš rychle. Nemá čas se schovat.

ČÁST PRVNÍ

DELILAH

NYNÍ

Slyším kroky. Pohybují se po stropě nad mou hlavou. Dívám se po zvuku, ale není nic vidět, protože jsou to jen kroky. Na tom ale vůbec nezáleží, protože už jen jejich zvuk mi stačí k tomu, aby se mi rozbušilo srdce, roztráslы nohy, abych ucítila knedlík v krku.

Vím, že přichází žena, protože tohle jsou bosé nohy, kdežto muž nosí vždycky boty. A taky jsou ženské kroky o něco lehčí než ty mužské. Žena nebuší do podlahy tak jako chlap. Mužské kročeje jsou hlasité a hluboké, jako hřmění hromu za noci.

Ten muž je teď taky nahoře, protože slyším, jak s ním ženská mluví. Slyším její ošklivý, nabručený hlas, který říká, že je načase dát nám nějaké jídlo. Říká to, jako by ji dráždilo něco, co jsme provedli, ačkoli pokud vím, nic jsme neprovedli.

Nahoře na schodech se odemkne zámek. Dveře se náhle s trhnutím otevrou a odhalí kousek světla, ze kterého mě zabolí oči. Přimhouřím je tedy a uvidím ji, jak tam stojí ve svém hnusném županu a ohavných pantoflích. Její hubené nohy jsou potlučené a vystupují z nich kostnatá kolena. Vlasy má rozčuchané a ve tváři zamračený výraz. Je naštvaná, protože musí krmit Guse a mě.

Žena se ohne v pase a s cinknutím něco upustí na podlahu. Pokud mě vidí schovanou ve stínu, nedívá se na mě.

Místo, kde nás ti dva drží, má tvar krabice. Jsou tu čtyři stěny, jejichž středem vede schodiště. Vím to, protože jsem holýma rukama osahala každý centimetr těch drsných, hrubých stěn, když jsem hledala cestu ven. Počítala jsem kroky od rohu k rohu. Je jich patnáct, plus minus pár, podle toho, jak velké dělám kroky a jestli mi rostou nohy, nebo ne. Nohy mi určitě vyrostly, protože ty boty, se kterými jsem přišla, už mi dlouho nejsou. Teď se do nich sotva vejdu. Tady dole už žádné boty nenosím, protože ty, co mě tlačily, jsem nosit přestala. Mám jediné oblečení. Nevím, kde se tu vzalo, ale nejsou to ty samé šaty, které jsem měla na sobě, když jsem sem přišla. Z těch jsem vyrostla už dávno, načež mi pak ta ženská šla koupit nové. Byla z toho na nervy, stejně jako z toho, že musí živit mě i Guse.

Stejné oblečení nosím každý den. Nevím, jak vypadá, protože je tady dole tma. Ale vím, že jsou to plandavé kalhoty a košile s příliš krátkými rukávy, protože se je věčně snažím stáhnout, když je mi zima. Jakmile se můj smrad donese té ženské až k nosu, donutí mě, abych se v té zimě postavila nahá před Guse, zatímco mi kalhoty a košili pere. Má u toho po každé řeči. Prý jsem *nevděčná malá mrcha*, které musí čistit oblečení, což ji štve.

Tam, kde jsme, panuje černočerná tma. Taková černá, na kterou si vaše oči nemohou zvyknout, protože je neskutečně černá. Každou chvíli si přejedu rukou před očima. Hledám pohyb, ale žádný tam není. Kdybych nevěděla, jak to je, myslela bych si, že ruka zmizela, že se zvedla a opustila mé tělo, že se ode mě nějak odtrhla. Jenomže to by přece bolelo a tekla by mi krev. Ne že bych tu krev ve zdejší černočerné tmě viděla očima, ale cítila bych její vlhkost. Cítila bych bolest, jak se mi ruka odtrhává od těla.

Někdy si s Gusem hrajeme na sraba. Chodíme ve tmě od zdi ke zdi a zkoušíme, jestli ucukneme dřív, než do zdi narazíme obličejem. Pravidla jsou taková, že musíme mít ruce v bok. Když hmatáme rukama, je to podvod.

Ženská volá z vrcholu schodiště a její hlas je pichlavý jako trny na růžovém keři. „Tohle není žádná restaurace a já nejsem žádná servírka. Jestli chcete jíst, musíte si pro to přijít sami,“ říká.

Dveře se zabouchnou. Cvakne zámek a znovu se ozvou kroky, které se vzdalují.

Ženská sama by se neobtěžovala Guse a mě krmit, ale muž ji k tomu donutí, protože *nechce mít na rukou krev*. Už jsem ho to slyšela říkat. Dlouho jsem se snažila přinutit se nejíst, ale točila se mi z toho hlava a byla jsem slabá. A pak mě tak rozbolelo břicho, že jsem se najíst musela. Došlo mi, že nepochybně existuje lepší způsob, jak zemřít, než se mučit hladu. Tohle příliš bolelo.

Ale to všechno bylo předtím, než přišel Gus. Po jeho příchodu jsem už nechtěla umřít, protože kdybych umřela, Gus by zůstal sám. A já jsem nechtěla, aby Gus trčel na tomhle místě úplně sám.

Zvedám se ze země. Podlaha je tvrdá jako kámen a studená. Je tak tvrdá, že když sedím na stejném místě hodně dlouho, tak necítím zadek. Celá zpropadená zadnice mi znecitliví a po znecitlivění mě začne brnět. Mám unavené nohy, což nedává smysl, protože toho moc nedělají, jen nehybně sedí. Nemají důvod být unavené, ale myslím, že právě proto jsou tak unavené. Úplně zapoměly, jak chodit a běhat.

Vydávám se po schodech nahoru, vždycky jeden schod za nějakou dobu. Do místnosti, kde drží Guse a mě, neproniká žádné světlo. Jsme v podzemí. Nejsou tu žádná okna a proud světla, který by měl být dole pode dveřmi, tam taky není.

Ten muž a ta ženská, co bydlí nahoře, si nechávají světlo jen pro sebe a se mnou a Gusem se o ně nedělí.

Hmatám po schodech a stoupám nahoru. Už jsem to takhle prováděla tolikrát, že vím, co dělám. Nepotřebuju se dívat. Počítám schody. Je jich dvanáct. Jsou ze dřeva tak drsného, že se mi někdy při chůzi po nich zapíchnou třísky do chodidel. Nikdy ty třísky nevidím, zato cítím, jak mě štípou. Víím, že tam jsou. Maminka mi vytahovala třísky z rukou a nohou pinzetou. Myslím na to, že ty třísky žijí v mé kůži navždy, a říkám si, jestli vypadnou samy, nebo zůstanou tam, kde jsou, a postupně mě promění v dikobraza.

Nahoře na schodech čeká psí miska, o kterou se s Gusem musíme podělit. Nevidím ji, ale cítím v rukou její hladký a kulatý povrch. V tomhle domě byl kdysi pes. Ale už není. Teď je pes pryč. Dřív jsem ho slyšela štěkávat. Slyšela jsem škrábání drápů na stropě nade mnou a věřila jsem, že jednoho dne otevře dveře a osvobodí mě. Buď to, nebo že mě sežere zaživa, protože podle štěkotu to byl velký zlý pes.

Ženské se nelíbilo, když pes štěkal. Říkala muži, ať ho utiší – *buď ho umlčíš ty, nebo ho umlčím já* –, a pak jednoho dne štěkání i škrábání zničehonic ustala. A teď je pes pryč. Nikdy jsem ho neviděla, ale představovala jsem si, že je to pes jako Clifford, velký a zrzavý. To podle toho strašlivého štěkání.

Uvnitř psí misky je něco rozbředlého jako ovesná kaše. Beru ji zpátky dolů. Sednu si na studenou, tvrdou podlahu, opřu se o betonovou zeď. Nabízím trochu Gusovi, ale on odmítá. Říká, že nemá hlad. Snažím se jíst, ale ta kaše je hnusná. Mám pocit, že mi to vnitřnosti všechno zase vyvrhnou. Přesto jím dál, ovšem s každým dalším soustem se mi hůř a hůř polyká. Musím se do toho nutit. Dělán to jen proto, aby mě později nebolelo břicho, protože se nikdy neví, kdy nám ženská přinese další jídlo. V ústech se mi sbíhají sliny,

ale ne v dobrém slova smyslu. Spíš se mi sbíhají sliny tím způsobem, jakým se sbíhají těsně předtím, než se pozvracíte. Dávím se kaší, zvracím do úst a pak to zase polykám. Snažím se Guse přimět, aby také něco snědl, jenže on pořád nechce. Nemůžu se mu divit. Někdy je fakt lepší hladovět než muset jíst jídlo té ženské.

Mají tu dole pro mě a Guse i malý záchod. Tam potmě chodíme na stranu a doufáme a modlíme se, aby chlap s ženskou nepřišli dolů zrovna ve chvíli, kdy budeme na nočníku. Máme s Gusem dohodu. Když jde on, já jdu do druhého rohu a broukám, abych nic neslyšela. Když jdu já, on dělá totéž. Není tady žádný toaletní papír. Nemáme si kde umýt ruce ani jinou část těla. Jsme špinaví od hlavy až k patě, ale to už je stejně jedno. Nejhorší je, když naše špína naštvě tu ženskou.

Nemůžeme se pořádně vykoupat. Ale čas od času přinesou kbelík se studenou mýdlovou vodou a očekává se, že se svlékneme do naha, rukama se vydrhneme a budeme tam stát studení a mokří, než na vzduchu postupně uschneme.

V místě, kde nás drží, je vlhko, studené a lepivé jako pot. Takové, které nikdy nezmizí. Voda prosakuje stěnami a občas stéká dolů, když venku silně prší. Dešťová voda se hromadí na podlaze vedle mě a vytváří loužičky. Chodím v nich bosýma nohama.

Někdy ve tmě slyším, jak v kalužích šplouchá ještě něco jiného. Così škrábe drobnými drápkami po podlaze a stěnách. Víím, že tam něco je, něco, co nevidím. Mám určitou představu, ale nevím jistě, co to je.

S jistotou víím, že se tu vyskytují pavouci a rybenky. Nikdy je sice nevidím, ale tu a tam, když se snažím usnout, cítím, jak se mi po kůži plíží jejich kradmé nožky. Mohla bych křičet, ale nebylo by to nic platné. Nechávám je být. Určitě tu nechťejí být o nic víc než já.

Od té doby, co přišel Gus, už nejsem tady dole sama. Je to lepší, když vím, že nejsem nikdy sama a že je tu někdo, kdo je svědkem všech věcí, které mi ta ženská dělá. Většinou je to právě ženská, kdo ubližuje, protože v sobě nemá ani špetku dobra. Muž možná nějakou má, protože někdy, když ženská není doma, nám dolů přinese nějakou speciální pochoutku, třeba tvrdý bonbón nebo tak něco. Gus a já jsme mu vždycky vděční, ale v koutku duše si nemůžu pomoci a říkám si, proč je tak hodný.

Nevím, kolik mi je let. Nevím, jak dlouho mě tu drží.

Celou dobu je mi zima. Ale ženské nahoře je to úplně jedno. Jednou jsem jí řekla, že je mi zima, a ona se rozzlobila a nazvala mě slovy jako *morous* a *nevděčník*, slovy, o kterých jsem nevěděla, co znamenají.

Říká mi různě. Kdybych neznala své jméno, myslela bych si, že se stejně jako Delilah můžu jmenovat třeba *Blbka* nebo *Kráva*.

Pojď si pro večeři, pitomče.

Přestaň fňukat, ty malej demente.

Muž mi jednou přinesl deku. Jednu noc mě s ní nechal spát, ale pak přišel a zase mi ji vzal, aby ženská nezjistila, co udělal.

Už nevím, jaký je rozdíl mezi dnem a nocí. Kdysi dávno světlo znamenalo den a tma noc, ale tady dole to tak není. Teď je prostě pořád jen tma. Spím, jak jen to jde, protože co jiného by se dalo dělat než mluvit s Gusem a hrát si se zdi na sraba? Někdy nemůžu mluvit ani s Gusem, protože se na nás ta ženská zlobí. Křičí na mě ze schodů, abych přestala žvanit, než mě umlčí nadobro. Gus vždycky jenom šeptá, protože se bojí, aby se nedostal do problémů. Gus je totiž strašpytel. Ne že bych se mu divila. Gus je ten hodný. To já jsem zlá. To já se vždycky dostanu do problémů.

Snažila jsem se sledovat, kolik dní jsem tady dole. Ale nedalo se to nijak zjistit, protože jsem nedokázala rozlišit denní a noční hodiny. Už dávno jsem to tedy vzdala.

Mým nejlepším měřítkem času jsou zvuky shora. Muž a žena jsou teď hlasití. Většinou se urážejí, milí na sebe nejsou nikdy. Mám radši, když jsou hluční, protože když se hádají, mě a Guse si nikdo nevšímá. Nejvíc se bojím, když jsou potichu.

Odložila jsem psí miskou stranou. Udělala jsem, co jsem mohla. Jestli se pokusím jít dál, vážně se pozvracím. Pořád nabízím i Gusovi, ale pořád odmítá. Moc nechápu, jak to Gus vydržel takhle dlouho, když tak málo jí. Nikdy si ho v té tmě pořádně neprohlédnu, ale představuju si, že je samá kost a kůže. Zahlédla jsem ho, když se nahoře otevřely dveře a na chvíli k nám proniklo trochu světla. Má hnědé vlasy. Je vyšší než já. Myslím, že by mohl mít hezký úsměv, jenže Gus se nejspíš nikdy neusmívá. Já taky ne.

O miskou zazvoní lžíce. Natáhnu se a vezmu ji do ruky. Z nějakého důvodu se mi vybaví, jakým způsobem ta ženská někdy chodí dolů. A ten se mi vůbec nelíbí. Přichází, jen když je našťavaná a hledá někoho, na kom by si mohla vylít zlost.

Gus musí slyšet cinkání lžičky. Ptá se, co s ní dělám. Někdy mám pocit, že mi Gus čte myšlenky.

„Nechám si ji,“ odpovídám.

Gus mi říká, že kulatá lžíce nikomu neublíží, pokud si něco takového představuju, v čemž má pravdu.

„Akorát si zaděláš na průšvih, když té ženské lžici nevrátíš,“ říká. Nikdy nevidím výraz jeho tváře, ale představuju si, že se obává toho, co se chystám udělat. Gus si vždycky dělá starosti.

Říkám mu: „Jestli přijdu na způsob, jak ji naostřit, bude ubližovat.“

Spoléhám na to, že ženská je tak slabomyslná, že na lžici zapomene, až si pro miskou přijde. Zbytek kaše dávám do

záchodu, aby se nerozčillovala a nenadávala nám, že jsme nedojedli jídlo, které sama připravila. Položím prázdnou misku na horní schod a začnu přemýšlet, jak udělám tu kulatou lžičku ostrou jako oštěp.

Na tomhle místě, kde nás drží, není s čím pracovat. Muž a ženská nám s Gusem nedávají žádné věci. Nemáme žádné jiné oblečení než to, co nosíme na sobě, žádné deky, žádné polštáře, nic. Máme pouze jeden druhého, kromě podlahy a zdí a toho hnusného záchodu na druhém konci černočerné místnosti.

Teprve poté, co se pokusím naostřit lžící o stěny a o podlahu, se rozhodnu vyzkoušet záchod.

O záchodech nevím nic jiného než to, že na něj chodím a že ten náš nikdo ani jedinkrát nevyčistil. Tma je požehnááním, když dojde na záchod, poněvadž rozhodně nechci vidět jeho vnitřek. Ne po tom všem, co jsme tam nadělali a nikdo to nečistil. Už jen ten odporný smrad mi stačí – hned se začnu dávit.

„Kam jdeš?“ ptá se mě Gus, když беру lžící k záchodu. Gus a já máme způsob, jak poznat, co ten druhý dělá, aniž bychom to viděli. To se děje díky tomu, že tu žijeme dost dlouho a známe své zvyky.

„Uvidíš,“ říkám mu. S Gusem mluvíme šeptem. Jsem si docela jistá, že muž a žena, kteří bydlí nahoře, teď nejsou doma, jelikož jsem před nějakou chvílí slyšela, jak se otevírají a zavírají dveře. Potom jejich hlasité kroky náhle utichly. Nahoře teď nikdo nemluví, nikdo nekřičí, z televize se neozývá žádný hluk.

Ale úplně jistá si být nemůžu. A jestli tady jsou, nechci, aby poslouchali Guse a mě a věděli, co dělám se svou šlohnutou lžící. Kdyby to zjistili, dostala bych výprask – nebo možná i něco horšího. Ještě nikdy jsem se nepokusila utéct nebo si

vyrobit zbraň, ale zdravý rozum mi jasně napovídá, že by nevyhnutelně musel přijít horší trest, než když nedojíme hnusnou večeří té ženské nebo když jí řeknu, že je mi zima.

Chvilí přejíždím rukama po míse. Hmatám po nějakém ostrém místě. Ale záchod je hladký jako dětská prdelka. Skoro už to vzdávám, asi těžko tu najdu místo, kde bych si mohla lžící nabrousit. Celý záchod je totiž z jednoho kusu – až na vršek, víko, které, jak náhodou zjišťuji, se dá sundat. Zvedám je pažemi. Je těžší, než jsem si myslela. Pořádná tíha. Málem je upustím.

„Co se děje?“ zeptá se Gus, kterého kvůli mému hluku popadá panika. Myslím, že Gus je mladší než já, podle toho, jaký je poseroutka, i když je vyšší. Ale srab může být každý, bez ohledu na věk nebo velikost.

„Nic se neděje,“ odpovím mu a nechci myslet na to, co by se stalo, kdybych víko upustila. Opatrně ho spodkem nahoru položím na podlahu. Říkám Gusovi: „Žádný strach. O nic nejde. Všechno je v pořádku.“

Jenže Gus je ustrašenec. Zajímalo by mě, jestli takový byl vždycky, nebo to z něho udělali až ten chlap a ta ženská. Ráda bych věděla, jaký byl Gus kluk, než se sem dostal. Jestli takový, který lezl po stromech, chytal žáby a hrál si v noci na hřbitově na duchy, nebo spíš ten, co četl knihy a bál se tmy. Jednou jsme se o tom pokoušeli mluvit, ale já jsem pak byla smutná a nakonec jsem Gusovi řekla, že už se o tom bavit nechci. Protože ve většině mých nejranějších vzpomínek vystupují ten muž a ta žena a dělají mi v nich zlé věci, které nemám ráda.

Ten muž a ta žena schovali noviny z doby, kdy jsem se ztratila. Ona mi je četla nahlas, vyprávěla mi, co se stalo mamince, ukazovala mi fotky mého tatínka, jak stojí před naším velkým modrým domem a pláče. Líčila mi, jak mě hledala policie. Ale brzy nato mi se škodolibou radostí předhodila, že mě už

policie nehledá. Pak mi řekla, že můj případ už je stará vesta a že jim únos cizího dítěte krásně prošel.

„Krásť děti,“ pronesla, „je ta nejjednodušší věc na světě.“

Vracím se k prozkoumávání toalety. Zjistím, že nádrž je plná hnusné vody, do které omylem ponořím celou ruku až po loket. Ucuknu a otřepávám ji do sucha, aniž bych věděla, jestli je to moč, nebo co vlastně. Pak si kleknu na zem a přejeďu prsty po vnitřní straně víka záchodové nádrže.

Vnitřek je mnohem odlišnější než celý zbytek toalety. Je zrnitý a hrubý, ne hladký jako dětská prdelka. Prsty narazím na zub na jeho vnitřní hraně. Tenhle zub by mohl udělat své.

Gus se bojí, že ať už plánuju cokoli, nedopadne to dobře. Už dlouho se ho snažím přesvědčit, že pokud se odtud chceme dostat, jinou možnost nemáme. Jenže v tom je s Gusem právě ten problém. Raději tu zůstane, než aby riskoval, že ho chytí při pokusu o útěk.

Přejeďu hranou lžice tam a zpět po tom hřebenu. Cítím, jak si při tom odírám klouby, které o něj pokaždé zavádí. Pálí to jako čert, ale pokračuju v tom. Trvá to dlouho, ale nakonec hřeben víka záchodové nádrže začne lžicí obrušovat. Zatím není ostrá jako kopí, nahmatám však nerovnosti. Čím déle s ní budu pracovat, tím bude ostřejší.

„To bys neměla dělat,“ řekne Gus.

„Proč ne?“ zeptám se.

„Zabijou tě.“

Poprvé po dlouhé době přejíždím prstem po tom nešikovně upraveném okraji a cítím naději.

„Nezabijou, když nejdřív zabiju já je,“ opáčím.

Nikdy jsem nepřemýšlela o tom, že bych někomu ublížila nebo ho zabila. To není můj styl. Nemám v sobě ani kousek zloby, nebo si alespoň myslím, že jsem neměla, dokud jsem nepřišla

sem. Ale být zavřená ve tmě, to dělá s myslí člověka špatné věci. Změní ho to. Promění ho to v něco nového. Nejsem stejný člověk, jako jsem byla předtím, než mě ten muž a ta žena ukradli.

Nebýt Guse, nepřežila bych na tomhle místě tak dlouho. Gus je to nejlepší, co mě potkalo.

Nevím jistě, kdy Gus přišel. Vím jen, že se jednou zčistajasna objevil, když jsem zrovna tvrdě spala. Usnula jsem, a když jsem se probudila, byl tam, plakal v koutě a byl na tom hůř než já.

Řekl mi, že ten pán a ta paní otevřeli dveře do sklepa, strčili ho po schodech dolů a zavřeli je za sebou. Tehdy bylo Gusovi dvanáct. Jen bůh ví, jestli je mu pořád ještě dvanáct.

Až pak Gus přestal plakat, pověděl mi, že prý použili jako návnadu toho svého velkého zrzavého psa Clifforda, aby ho nalákali do auta. Chudák Gus měl rád psy. A nemohl si pomoci, poněvadž ta paní se na něj mile usmála a zeptala se ho, jestli si nechce pohladit jejího psa, který z okénka auta vystrkoval svou velkou zrzavou hlavu.

Toho dne, kdy Guse ukradli, byl zrovna na hřišti a hrál si s míčem. Házel na koš. Nebyl tam nikdo, kdo by je viděl odcházet. Jeho míč tam zůstal. Zajímalo mě, proč si Gus hrál s míčem sám a jestli to znamená, že neměl žádné kamarády, ale nikdy jsem se ho na to nezeptala. Na takových věcech už stejně nezáleží, protože teď má mě.

Ve dne v noci pokračuju v práci na své lžici. Nevím, jak dlouho jsem na tom dělala, ale už jsem ji zbrousila natolik, že jsem získala hrot. Není právě nejlepší. Je zubatý a nerovný, ale na konci lžice se kov zužuje do ostré špičky. Když si ji zabodnu do prstu, bolí to. Jsem příliš zbabělá, takže nikdy nebudu zas tak silně, aby tekla krev, ovšem zanedlouho to stejně budu muset udělat. Musím to vyzkoušet. Musím vědět, jestli to funguje.

Ztratila jsem přehled o tom, jak dlouho jsem se s tou ztracenou věcí mořila. Asi dost dlouho, protože mi ruka mrtvěla únavou. Gus se nabízel, že mě vystřídá, ale já jsem odmítla, protože jsem nechtěla, aby měl problémy. Víím, že mi ve skutečnosti nechce pomoci, protože se k smrti bojí toho, co dělám. Jen se snažil být nápomocný. Avšak jestli to má za tuhle lžici někdo odnést, tak ať jsem to já.

Když na ní nepracuji, tak lžici skrývám. Schovám ji do nádržky na záchodě, nasadím víko a přikryju ji.

Ale teď už schovaná není, protože na ní pilně pracuju, i když jsou muž a žena nahoře. Nemám jinou možnost, jestli se odsud máme někdy dostat. Mám víko od záchodu. Dávám se do toho naplno, když vtom uslyším, jak ženská prohlašuje, že nás musí nakrmit. Pak už žádné varování nepřijde. Dveře se náhle prudce otevrou a je to tu zas, ten tenký proužek světla, ze kterého mě bolí oči.

Najednou je ženská nahoře na schodech. „Pojďte si pro večeři,“ řekne a já se ani nepohnu, protože obvykle, když to takhle vysloví, prostě postaví psí misku nahoru na schody a nechá nám ji tam. Ale dneska ne. Dnes večer, když nejdeme, zahartusí: „Kolikrát už jsem vám sakra říkala, že nejsem vaše číšnice a že tohle není žádná restaurace? Radši byste měli pohnout zadkem a do pěti vteřin si dojít pro večeři, nebo bude zle. Pět,“ vyštěkne a odpočítává.

Podívám se na Guse, ale ten je k smrti vyděšený. Musím to udělat já, protože Gus ztuhl strachy. Nemůže se pohnout.

„Čtyři,“ ozve se a najednou začne ženská odpočítávat rychleji, příliš rychle na to, abych stihla vrátit lžici do záchodu, potichu přiklopit víko, odlepit unavené nohy z podlahy a doběhnout se.

Nejsem hloupá. Víím, kolik vteřin zbývá do chvíle, kdy dosáhne jedničky, a není to mnoho. Pamatuju si, jak se počítá,

protože jedna z věcí, které dělám v hlavě, když se k smrti nudím, je procvičování počtů, jak si to pamatuju ze školky. Je mi jasné, že ženská za okamžik dopočítá.

„Tři,“ zazní. Nemůžu to stihnout včas. Třesou se mi ruce i nohy, srdce mi hlasitě buší. Když proběhnu kolem Guse, koutkem oka ho zahlédnu. Sedí na podlaze s nohama přitáženými k sobě, je hrozivě vyděšený a chce se mu brečet.

Ženská dojde k jedničce zhruba ve stejnou chvíli, kdy moje nohy šlápnou na spodní schod.

Stojí nahoře na schodech a dívá se na mě dolů. Musím přimhouřit oči, abych ji viděla, protože můj zrak není zvyklý na světlo. Postává tam nahoře a drží psí misku se svým hnusným jídlem.

Slyším její ošklivý smích, když se dopočítá k jedničce. Těší ji ten pohled, jak k ní vyděšeně letím.

„Ty nemáš hlad?“ zeptá se a samolibě stojí nahoře na schodech jako nějaký vševěd. Nečeká na odpověď. Než ze sebe dostanu slovo, zeptá se: „Myslíš, že mám celý den na to, abych tady okouněla a čekala, až si přijdeš pro jídlo?“

„Ne, madam,“ řeknu a rty se mi chvějí.

„Ne, madam, co?“ zeptá se ostře.

„Ne, madam, nemyslím si, že máte celý den na to, abyste čekala, až si přijdu pro jídlo,“ vychrlím ze sebe a slova mi chrastí v krku.

„Ty nemáš hlad?“ zeptá se znovu a já musím chvilíčku přemýšlet, jaká je správná odpověď. Mám hlad. Jen nemám hlad na její jídlo. Ale když jí to řeknu, bude našťvaná, protože si dala práci s tím, aby nám ho připravila.

„Mám hlad, madam.“

„Bylo by dobré, kdybys čas od času projevila nějakou vděčnost. Nemusím tě živit, víš? Mohla bych tě tu nechat umřít hladý,“ říká mi ženská.

„Promiňte, madam,“ řeknu. Upřeně zírám na podlahu, abych se nemusela dívat na její ošklivý obličej.

Ptá se mě: „Co jsi tam dole dělala, že ti trvalo tak dlouho, než jsi přišla?“ Nelíbí se mi, jak se na mě dívá. Jako by věděla něco, co by vědět neměla. Zvedá se mi žaludek, říkám si, že možná tuší, že jsem něco provedla. Cítím, jak jsem dole pod schody ztuhla. Ale moje lžice je schovaná v záchodě, kde ji nikdy nenajde. Moje lžice je v bezpečí a díky tomu jsem v bezpečí i já. Aspoň pro tuto chvíli.

Zalžu tedy a hlesnu: „Spala jsem.“

„Co to říkáš?“ vyhrkne a je najednou našťavanější než předtím. Její tvář nahoře na schodech zrudne.

Příliš pozdě si uvědomím svou chybu.

„Spala jsem, *madam*,“ opravuju se. Nikdy nesmím říkat nic, aniž bych na konci vyslovila madam. Mám jí projevovat úctu za všechno, co pro mě dělá, jinak mě potrestá.

Žena je dlouho zticha. Jen se na mě dívá a zírá. Nemám to ticho ráda, protože když mlčí, děsí mě ze všeho nejvíc.

„Vypadá to, že někdo dneska nakonec jíst nebude,“ prohlásí a pak si pod nosem zamumlá: „Nevděčná mrcho.“

Odvrátí se ode mě a vezme si svou břečku s sebou. Nahoře na schodech zabouchne dveře a otočí zámek. Udělám krok dozadu a spustím se z dřevěného schodu na betonovou podlahu, přičemž si pomyslím, že jestli je tohle to nejhorší, co pro mě má – sebrat nám s Gusem večeri –, tak jsem z toho tentokrát vyvázla docela snadno.

Ale já nejsem trouba. Víím, že je to příliš dobré na to, aby to byla pravda.

Ženská nás od toho dne, kdy jsem zapomněla říct madam, nenakrmila. Ne že bych chtěla jíst její hnusné jídlo. Ale to, že ho nechci, ještě neznamená, že nemám hlad. Neznamená to, že

nepotřebuju jíst. Nevím, kolik času uplynulo ode dne, kdy se nás naposledy pokusila nakrmit. Připadá mi to jako celé týdny.

Nejdřív jsem měla vážně hrozný hlad. Nicméně pak ten pocit hladu kupodivu zmizel a nahradilo ho něco jiného. Něco horšího. Prvních pár dní jsem myslela jen na jídlo, až jsem si byla jistá, že cítím vůni a chuť potravin, na které myslím. Teď už na to moc nemyslím. Teď myslím jen na to, jaké to bude, až umřu hlady. Přemýšlím, jestli prostě umřu ve spánku, nebo jestli poznám chvíli, kdy přestanu dýchat a přestane mi bít srdce, protože budu lapat po dechu nebo tak něco.

Žena nám nepřinesla ani nic k pití. Mám ukrutnou žízeň. S Gusem jsme byli bez vody tak dlouho, že jsme začali pít tu zatuchlou vodu v záchodové nádrži, poněvadž jsme nic jiného nedostali. Dávali jsme si jen malé doušky, aniž bychom věděli, jestli nebo kdy voda dojde. Nikdy jsme ani zdaleka nevypili tolik, abychom uhasili žízeň. Pořád máme neskutečnou žízeň.

Nejsem tu jediná, kdo má hlad. Gus má taky hlad. Slyším, jak mu kručí v břiše, ale nic o hladu neříká, i když oba víme, že je to moje vina.

Gus teď spí. Já se pokouším spát. Ale mám toho moc na srdci, takže spát nemůžu. Teď, když nás ta ženská nechává vyhladovět k smrti, o to víc vím, že odsud musíme vypadnout, jestli nechceme umřít. Musíme využít nejbližší příležitosti k útěku, pokud se nám vůbec nějaká naskytne. Dělán kondiční cvičení. Není to snadné, protože jsem hodně dlouho nejedla, takže jsem slabá jako moucha. Moje nohy nefungují správně, a jestli mám mít šanci odsud utéct, musím je připravit. A tak trávím čas tím, že běhám na místě, skláním se, abych se dotkla prstů na nohou, pochoduju kolečka kolem Guse a své kobky, zatímco on se dívá, ptá se, co dělám, a prosí mě, abych přestala. Gusovi se nelíbí, že utíkáme pryč, protože se strašně bojí, že nás chytí.

Když to řekl, pokrčila jsem rameny a pronesla: „Možná jo, možná ne. Ale jak to můžeme vědět, když to nezkusíme?“ Řekla jsem mu, že až vyrazím, musí jít hned za mnou. Nesmí to protahovat, protože bude určitě lepší, když zemřeme, než když nás chytí.

Teď sedím se lžící v klíně. Držím ji blízko sebe. Není to oštěp. Nemyslím si, že z ní někdy bude oštěp, ale je dostatečně zbroušená, má ostrý hrot a může klidně někoho omráčit, ne-li zabít. Omráčení sice asi nebude stačit, ale lepší než nic.

Najednou se dveře se skřípěním otevrou. Zadržím dech. Nepřichází žena. Je to muž. Poznám to podle zvuku jeho kroků, i když se snaží být potichu. To mi říká, že ženská je někde nahoře taky, ale neví, že muž jde dolů za Gusem a za mnou.

Uchopím lžici. Poslední věc, kterou chci udělat, je ublížit tomu, kdo se ke mně choval hezky – nebo aspoň přívětivěji, protože držet děti ve sklepe není nikdy hezké, i když to nejste vy, kdo je napadl. Jenže někdy musíte udělat to, co musíte, a muž je z nich dvou ten méně podezíravý. Jsem připravena, nebo alespoň nejvíc, jak kdy budu. Promyslela jsem si to už mnohokrát. V hlavě mám nalinkované, co budu dělat. To však ještě neznamená, že mi srdce nebuší jako splašené. Ruce a nohy se mi třesou a já vím, že je musím uklidnit, jestli to mám provést správně. Zhluboka se nadechnu a napočítám do deseti. Pak dech zase vypustím. „Kde jste?“ šeptá muž hlasitě do tmy.

Gus nic neříká. „Tady,“ hlesnu a sevru lžici tak pevně, až mě z toho bolí ruka.

Jde ke mně. Říká, že má pro mě tyčinku a abych ji snědla. Slyším, jak ji rozbaluje. „Kdyby to bylo jen na ní, nechali bychom vás tady dole klidně umřít hladu. Ale nebojte se. Já nedopustím, aby se vám stalo něco zlého.“ Snaží se mi mazat med kolem pusy, aby mi vynahradil, že nás celou tu dobu nekrmila.

Cítí se kvůli tomu špatně. Strčí mi do ruky tyčinku. „No tak,“ říká, „sněz ji.“ Není to poprvé, co mi muž přinesl čokoládu. Jednou mi donesl i dortík, přičemž říkal, že mám narozeniny. Nevím, jestli to tak bylo.

Přistrčím si tyčinku k ústům. Přiložím na ni rty a ochutnám čokoládu. Je vydatnější než jakákoli předtím. Pomalu do ní zabořím zuby. Tahle tyčinka je totiž s oříšky. A uvnitř je něco mazlavého. To mazlavé cosi mi padá na bradu a chutná tak sladce, že se mi chce brečet. Nemůžu si vzpomenout, kdy jsem naposledy v životě jedla něco tak sladkého. Jen to ožušlávám, protože chci, aby mi tahle tyčinka vydržela navždycky. Měla bych kousek schovat pro Guse. Gusovi by tahle tyčinka chutnala. A Gus potřebuje jíst mnohem víc než já. Chřadne. Ale nechci, aby si muž myslel, že jsem nevďečná. Nejspíš má pro Guse další.

Ukousnu si další sousto. Sladký cukr se mi rozproudí v krvi. Vydám ze sebe zvuk.

„Chutná ti to?“ zeptá se muž a stojí tak blízko, že cítím jeho dech, když mluví. Zapáchá.

„Je to dobré,“ odvětim s kouskem čokolády v puse. Lepí se mi na zuby, je to mazlavé jako lepidlo.

Ten chlápek se mě snaží obelstít. Mluví vlídně, podkuřuje mi a já nevím, jestli je to proto, že mu je líto, že mě ženská nechala vyhladovět, nebo proto, že má v úmyslu ještě něco jiného. „Mám jich víc. Kdykoli budeš chtít, dám ti. Stačí si jen říct.“

Muž stojí tak blízko. Ať už je žena kdekoli, určitě neví, že on je tady.

Možná už se mi nikdy nenaskytne tak dobrá šance jako tahle.

Jsem nervózní, protože přemýšlím o tom, co všechno by se mohlo pokazit, až ho zkusím bodnout lžící. Strach mě téměř přemáhá. Skoro si to rozmlouvám.

Jenže pak začnu myslet na to, že Gus tady stráví zbytek života, a vím, že pro něj to prostě musím udělat. Musím Guse od-
sud dostat, i kdyby to měla být poslední věc, kterou kdy vyvedu.

Proto pevně držím lžici a obtáčím prsty kolem břicha její rukojeti. Mám jen jedinou šanci udělat to správně. Nehodlám
mířit na nic konkrétního. Stejně je příliš velká tma, takže ne-
uvidím, kam mířím. Prostě musím bodnout a ukáže se, kam
rána dopadne.

Muž mi zrovna říká, jaká jsem pěkná holka, ale já se v té
chvilí zhluboka a bázně nadechnu, natáhnu ruku a zarazím do
něj tu lžici tak silně, jak jen to jde. Kdybych měla hádat, řekla
bych, že podle místa, kde chlap stojí, jsem se trefila někam
z boku do krku. Bodnu a špička nabroušené lžice do něj zajede;
vím to, protože jsem se dotkla kůže a na nic při tom nenarazila.
Lžice se sice nedostane daleko, ale pronikne do něj a zanechá
za sebou víc než jen škrábanec. Muž zavřeští.

Nemám ovšem nůž. Je to něco mnohem menšího než nůž.
Jedno bodnutí nebude stačit. Vytrhnu lžici z mužova krku
a probodnu ho znovu a znovu. Nevím, jak moc ho zraňuju,
ale podle zvuků, které vydává, ho to bolí.

Muž padá k zemi a strhává mě s sebou. Chroptí, chytá se za
krk a nadává mi. Snažím se zvednout na nohy. Když to udělám,
natáhne se a zpocenýma rukama mě tahá za vlasy. Odtrhnu se
a cítím, jak přicházím i o část vlasů. Vyrazím ze sebe výkřik
a pokračuju dál.

Muž znovu natáhne ruku, ale tentokrát už stojím vzpří-
meně. Chytne mě za nohu a snaží se za ni škubnout, aby mi
zabránil odejít. Kopnu do něj. Jsem bosá, takže ho to rozhodně
nebolí, ale kopnu tak silně, že jeho ruce přece jen povolí. Už
mě zkrátka nemůže udržet.

Dostala jsem ho na podlahu. Podle zvuků, které z něho vy-
cházejí, se jen tak rychle nezvedne. Takže za mnou nepůjde.

Zavolám na Guse: „Pojď“ a vyrazím po schodech nahoru. Musela jsem lžici upustit, protože v ruce už ji nemám.

Nahoře na schodech položím ruku na kliku a otočím se. Na schodech za sebou slyším Gusovy úzkostné kroky. Podle zvuků jde pomalu, ale já potřebuju, aby utíkal. Říkám mu, aby si pospíšil. V hlavě mi buší, v uších mi zvoní. Gus pláče.

Muž dole skučí. Není to křik, spíš hluboký řev. A dost hlasitý, takže si říkám, jak daleko se asi nese. Dost daleko na to, aby jej uslyšela i ona?

Konečně vyjdu nahoru, jenže nemám ani ponětí, kde jsem. Netuším, kam jdu. Zažila jsem tady nahoře jenom ty první dvě vteřiny, když mě sem přivezli. Hned potom mě strčili po schodech dolů a zamkli za mnou. Nepamatuju si to. Nahoře na schodišti je taky tma, ale ne tak neproniknutelná jako dole. Tu a tam slabě zazáří světlo, které mi pomáhá vidět.

Volám na Guse, aby si pospíšil. Nevím, jak daleko za mnou je. Jeden rychlý pohled přes rameno mi říká, že je tam, ale zaostává. Vím, jak strašně je Gus vyděšený, a snažím se ho uklidnit, že všechno bude v pořádku. „Teď není čas na strach, Gusi,“ povídám a snažím se nebyť zlá, přesto mluvím přísně. „Musíme jít. Musíš běžet.“ Natáhnu se zpátky, chytím ho za ruku a táhnu ho s sebou. Jeho ruka je studená jako led. Gus nic neříká, ale sem tam ho slyším zaplakat.

Někde v dálce slyším hlas té ženské, která asi napůl spí a je zmatená. „Eddie?“ volá. „Co se děje, Eddie?“

Muž stoupá po schodech nahoru. Dokázal se zvednout z podlahy, i když stále sténá. Pronásleduje Guse a mě. Slyším, jak udýchaně a vztekle křičí na ženskou: „Ta malá mrcha se dostala ven,“ ječí. „Zdrhá.“

„Cože?“ nechápe ženská. „Jak, Eddie? Jak se to sakra stalo?“

On jí samozřejmě zalže a řekne: „Nevím jak.“ Říká ženské, že mě musí najít, že nás nemohou nechat utéct.

Najdu ve zdi dveře. Ve slabé noční záři sotva rozeznávám jejich hranatý tvar. Sahám po klice, ale jsou zamčené. Moje zpocená ruka hmatá po dveřích, načež přistane na zámku.

Muž a žena se přibližují. Vím to, protože na sebe pořád křičí a navádějí se, kudy mají jít, aby našli Guse a mě. Nadávají si navzájem do idiotů, říkají jeden druhému, že má rozsvítit světlo, aby viděli. Jejich hlasy jsou tak blízko, že mám pocit, jako bych se jich mohla dotknout.

Snaží se se mnou vyjednávat a říkají věci jako: „Když nám povíš, kde jsi, dáme ti sušenku“, jako bych byla tak pitomá, že bych jim na to mohla skočit. Žádná sušenka není natolik dobrá, abych tu žila až do smrti.

Ale pak se vyjednávání v mžiku změní na sprostotu. Hned po nabídce sušenky mi opět nadávají do děvek a vztekle syčí: „Zabiju tě, až tě dostanu do rukou, ty malá děvko, ty blbá píčo.“

Vědí, že je to moje práce. Vědí, že Gus není tak neposlušný, aby se snažil utéct sám.

Moje zpocená ruka otočí zámkem a dveře se jako zázrakem otevrou. Na druhé straně je cítit závan vzduchu. Je horký a lep-kavý, zasáhne mě jako rána pěstí. Úplně se mnou zalomcuje a já ztuhnu, protože jsem za ty roky, co jsem tady, ještě nikdy nic takového nepocítila. Čerstvý vzduch.

Vnější svět mě zpočátku znehybňuje. Ale pak napnu všechny síly, poněvadž jinak se ze mě stane snadná kořist. Když se totiž otevřely vchodové dveře, začal ječet alarm na domě. Předtím se chlap a ženská ptali, kde s Gusem jsme, teď už to vědí jistě.

Ženská vríská, že utíkáme.

Přinutím se vyjít ven. Rozběhnu se. Stále držím Gusovu ruku ve své a škubu za ni, táhnu ho s sebou. Strach je venku stejně velký jako uvnitř. Už dlouho jsem venku nebyla. Skoro jsem na všechno venku zapomněla.

Horko a tma mě pohltí a já běžím rychleji než kdykoli v životě. Omylem upustím Gusovu ruku, ale modlím se, aby se mnou udržel krok. Gus nedělal kondiční cvičení jako já, takže se nedá odhadnout, jaký je běžec. Ovšem někdy vás strach donutí dělat věci, o kterých jste vůbec netušili, že je umíte.

Moje bosé nohy běží nejdřív po kamíncích a pak po trávě. Kamínky se mi zařezávají do kůže a nohy bolí a krvácejí, ačkoli takovým věcem nevěnuju pozornost. Tráva, k níž se dostanu, je měkká a mokrá, pro změnu mě lechtá na chodidlech. Ale ani to si nedovolím cítit, nesmím se rozptylovat, a tak prostě jen běžím.

Na obloze něco září. Měsíc. Hvězdy. Zapomněla jsem všechno o měsíci a hvězdách. Slyším kolem sebe bzučení nočních brouků. Chci se zastavit, zírat a poslouchat, ale nemůžu. Ještě ne. Teď ne.

„Drž se u mě, Gusi,“ křiknu přes rameno a vím, že se musíme dostat daleko, daleko od tohoto místa, než se budeme moci zastavit a ohlédnout. Pokud vím, ten chlap a ta ženská jsou jen nějakých dvacet kroků za námi, a jestli se zastavíme a nadechneme, dostihnou nás. Ptám se Guse, jestli jde, jestli je v pořádku. Znovu ho nabádám, aby se držel blízko mě. Aby ani trochu nezpomaloval. „Už tam skoro jsme, Gusi,“ říkám. „Už jsme skoro volní.“

Chvílemi slyším, jak nás muž a žena volají. Jsou zticha hlavně proto, že nechtějí vyvolat rozruch. Ale mají s sebou svítilny, vidím totiž, jak se mezi stromy trhaně pohybuje záře. Každou chvíli to světlo padne na Guse a na mě a já se před ním skrčím, odbočím nějakým jiným směrem, takže jsem za chvíli celá popletená a nedokázala bych najít cestu zpátky k tomu domu, ani kdybych chtěla.

Po chvíli už muže ani ženu neslyším, což je sice úleva, ale zároveň mě to děsí. Prála bych si, aby vydávali nějaký zvuk a já

díky tomu věděla, kde jsou. Ztratili jsme je? Nebo se schovávají mezi stromy a číhají na mě?

Venku je povětšinou tma, pořád ještě noc. Měsíc a hvězdy svět lehce osvětlují, díky nim trochu vidím. Po tak dlouhém pobytu ve sklepech jsou naše oči na tmu zvyklé. To je naše výhoda oproti ženské a chlapovi. Oni nejsou zvyklí vidět ve tmě jako já a Gus.

Nevím, kde vlastně jsme. Stojí tu domy, jsme na nějaké ulici. Ale zase tak moc domů tu není a mezi těmi, co vidím, rostou stromy. Stromy jsou velké a vysoké, ovšem zas ne tak široké, abychom se za ně mohli s Gusem schovat. Domy jsou mezi stromy zastrčené a panuje v nich tma, skoro nikde nesvítí světlo. Tráva je všude přerostlá. Sahá mi až po kolena a je plná pichlavého plevele, který mě škrábe na bosých chodidlech i na lýtkách a stehnech. Ta stébla jsou jako nože. Bodají mě, až krvácím.

Vtom narazím hlavou rovnou do větve stromu a rána mě omráčí. Na chvíli vidím hvězdičky. Kolena se mi podlomí a já ztuhnu na místě ve snaze se zorientovat. „Co se stalo?“ ptá se Gus. Ale než mu to stihnou říct, uslyším odněkud zezadu prasknutí větve a vím, že pokud chceme přežít, musíme běžet dál.

Proto říkám: „Jdeme.“ A znovu vyrážím. Za sebou slyším Gusovo supění. Po chvíli už žádný z nás nepronese ani slovo; musíme šetřit dech na běh.

Zakopnu o svalený strom. Padám k zemi a přistávám na všech čtyřech. Bolí to, hlavně kolena, ale nemůžu zůstat ležet na zemi a brečet kvůli tomu. Zvednu se, opráším si ruce i kolena a běžím dál. „Dej pozor na ten strom,“ šeptám Gusovi za běhu, jelikož vím, že musí být jen pár kroků za mnou, i když jeho dech je přes zvuk toho mého stále hůř slyšet.

Nohy mám z toho běhání unavené, těžké jako olovo. Srdce mi prudce buší, poněvadž se zadýchávám a mám strach.

Hrozně se bojím a dumám, co by nám ten chlap a ženská asi udělali, kdyby nás chytili.

Ted', když jsem trochu okusila svobodu, nechci, nechci umřít.

Rychle se míhám kolem domů. Probíhám předzahrádkami. Běžím po silnici.

Cestou dolů už jsou mé nohy vysílené až k smrti. S Gusem nemáme moc možností. Je tu sice pár domů, ale jaká je šance, že nám někdo otevře, když mu zaklepeme na dveře uprostřed noci? Nejsem si jistá, jestli to můžeme riskovat. Pokud nás nikdo nepustí dovnitř, stane se z nás velice snadný terč.

Lepší bude schovat se. Začnu hledat místo, kde bychom se ukryli. Můj běh se trochu zpomalil. Už nás nepronásledují baterky, ale nejsem tak hloupá, nevěřím, že to ženská s chlapem jen tak vzdali a vrátili se domů. Prostě si se mnou a Gusem hrají.

Na dvoře jednoho z domů uvidím kůlnu schovanou pod vzrostlým stromem.

„Pojď, Gusi,“ zavolám, protože pochopím, že kůlna je pro nás nejvhodnějším místem k úkrytu. „Sem,“ řeknu mu, když vtom si všimnu visacího zámku na dveřích kůlny. Vidím však, že není zamčený. Pořád se ještě můžeme dostat dovnitř.

Potichu sundám visací zámek z kovového očka a otevřu petlici. Dveře kůlny při otevírání skřípou, takže je raději neotevřu úplně. Jen tak, abych se protáhla dovnitř. Vklouznu do kůlny a udělám místo Gusovi. Ale Gus nepřichází. Musel zaostávat mnohem víc, než jsem si myslela. Musím počkat, až mě dožene.

Teprve když jsem uvnitř, schovaná za dveřmi kůlny, dovlím si ohlédnout se. Zadržuji dech a čekám, až se Gus objeví v noční tmě na dvoře a připojí se ke mně. Jenže Gus tam není.

Rozhlížím se kolem sebe a tiše na něj volám. Gus nikde.

Uслыším kroky. Slyším šustění listí pod něčíma nohama; je to, jako kdyby někdo chroupal brambůrky. Slyším dech, těžké funění, a i když doufám a modlím se, aby to byl Gus, vím, že není, protože je to stejné funění a supění, jaké vydával ten muž, když mě předtím pronásledoval.

Jsem zalezlá v té kůlně. Dveře jsem přitáhla. Nejsou zavřené, protože jsem vyhlížela Guse, když se ozvaly ty kroky. Jen co zazněly, zajela jsem zpátky do černé tmy. Asi jsem nebyla dost potichu, protože ten chlap něco zaslechl. Něco ho ke mně přivedlo.

Nyní je ode mě vzdálený jen pár centimetrů. Jsem přikrčená v rohu kůlny, schovaná za velkou starou popelnici. Není tady moc místa, překáží tu plno věcí, ve kterých se ve tmě nedokážu vyznat.

Cítím, jak se celá třesu. Musím si sednout na dřevěnou podlahu, přitáhnout si kolena k sobě a objímat je rukama, abych se netřepala tak, až by věci kolem mě chrastily. Přemýšlím, kde je Gus. Napadne mě, že jestli je ten muž tady, tak to znamená, že Guse nemá. Ale možná má Guse ta ženská. Nebo se Gus schovává v nějaké své kůlně, protože i když je to strašpytel, není idiot. Umí se o sebe postarat.

Mužovy kroky obejdou zvenčí celou kůlnu. Zastaví se těsně u dveří. Jeho těžké supění mě nutí dýchat rychleji a hlasitěji, takže musím dech zadržet, abych svůj úkryt neprozradila. Tisknu si ruce na ústa, abych nechrčela – aby se vzduch nedostal dovnitř ani ven.

Srdce mám až v krku a tak se mi rozbuší, až se mi z toho zatočí hlava. Polije mě studený pot. Bojím se, že bych se mohla počůrat. Nedokážu zadržovat dech nekonečně dlouho. Udělám jeden malý, tichý nádech, a pak si zas přitisknu ruce na ústa a znovu dech zadržím.

Na druhé straně dveří kůlny jasně svítí měsíc. Osvětluje muže, který stojí těsně za otevřenými dveřmi. Svítí na něj a já vidím jeho obrys, rozeznávám špičatou bradu a rozčuchané vlasy. Jeho velký nos. Je to ošklivý chlap, stejně jako je ošklivá ta ženská. Není nijak extra vysoký, zdaleka ne tak, jako byl můj táta, co si ho pamatuju.

Muž se otočí ke dveřím kůlny a otevře je dokořán. Dveře zakvílí, jako by byly smutné, že muž vchází dovnitř. Když jsou dveře úplně otevřené, do kůlny vnikne i měsíc a trochu ji rozjasní. Ne moc, ale dost na to, aby mě to vyděsilo, protože když na mě svítí měsíc, nejsem tak neviditelná, jak jsem si myslela.

Zavru oči a zabořím hlavu do kolen. Snažím se být co nejmenší.

Uslyším cvaknutí. Rozsvítil baterku. Přes zavřená víčka sotva vidím, jak světlo obchází vnitřek kůlny a odráží se od stěn. V životě jsem se tak nebála.

Popelnice je vysoká a široká, vyšší a širší než já. Jsem přikrčená tak nízko, až mě bolí tělo. Svíjím se do klubička jako kotě. Moc nedýchám, jen tolik, kolik musím, abych nezmodrala. Ale jsou to poloviční nádechy, kterými nikdy nedosáhnou toho, aby se do mě dostalo dost vzduchu, nebo abych ho vydechla, takže mě bolí a pálí na hrudi. Počůrala jsem se. Moje lehké kalhoty se naplní a promočí se.

Světlo svítilny postupuje dál, pak se ztlumí, ale nezmizí úplně. Zkoumá nějakou další část kůlny. Chvilé ubíhají hlemýždím tempem. S pevně zavřenýma očima nic nevidím, ale představuju si, jak muž zkoumá každou skulinu, každý kout kůlny a hledá mě.

Začínám uvažovat. Bojím se, že mám třeba vystrčenou nohu nebo že mi rukáv košile či chomáč špinavých vlasů vykukuje někde, kam on vidí. Protože i když se schovávám za popelnici, co když nejsem úplně celá zalezlá?

Dveře kůlny se se skřípěním otevrou ještě víc.

Do kůlny vrazí jeden hlasitý krok. Pak další. A ještě další.

Jde dovnitř. Pak už si jen pamatuju, že je se mnou uvnitř kůlny. Slyším jeho těžké funění. Cítím jeho smrdutý dech.

Říká slova, která mi napovídají, že ví, že tam jsem.

„Vylez, vylez, ať už jsi kdekoli,“ prozpěvuje si známou písničku, a nebýt toho, myslela bych si, že mě opravdu vidí. Ale já nejsem blbá, ať už si ta ženská myslí cokoli. Nejsem žádný debil. Kdyby věděl, kde jsem, už by mě měl. Ale on jenom tuší.

Zapřísahá se, že mi neublíží. „Tak vylez ven, holčičko, a já tě odvedu domů.“

Nevěřím mu. Nebo možná věřím. Až na to, že tamten domov není můj domov. Nemá v úmyslu vzít mě zpátky k tátovi. Ne, tenhle muž mě hodlá vzít zpátky k sobě domů a znovu mě zavřít do té své kobky. A ještě předtím mi uštědří lekci ohledně bodání lidí lžící.

Ještě víc se stočím do klubíčka. Zadržím dech. Kousnu se do rtu a pevně stisknu víčka, protože když nevidím, připadá mi to méně skutečné.

Najednou se něco uvnitř boudy zřítí. Trhnu sebou. Nezakřičet mě stojí všechny síly. Nevím, co to je, ale muž to shodil schválně, snaží se mě vyděsit a vylákat ven z úkrytu. Padá něco dalšího. Opravdu sráží věci záměrně. Otevřu na škvírku jedno oko a spatřím krabici s hřebíky rozsypanými na dřevěných prknech. Jsou ostré jako dýky.

Myslím na všechny hrozné věci, které by mi ten člověk mohl těmi hřebíky provést. Chová se šileněji, než jak jsem ho kdy viděla. Bodnutím lžící jsem v něm probudila ďábla. Slyším, jak z druhé strany zdi kůlny syčí hlas ženské. Volá na něj a říká mu, aby přestal dělat randál, nebo to někdo uslyší. „Vidíš ji?“ ptá se ženská. „Je tam?“

Muž se dlouze nadechne a řekne: „Tady není.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohřešovaná.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.